

Ljubljanski ZVON

Leposloven in znanstven list.

Izdajatelji:

Janko Kersnik, Fr. Levec, Jos. Stritar, dr. Ivan Tavčar.

LETO III.

V LJUBLJANI, 1. MAJA 1883.

ŠTEV. 5.

Najlepši dan.

Romanca.

a póstelji smrtni kralj Boris leží;
Od stolnega mesta do zadnje vasi
Ves národ zanj moli, mu zdravja želi.

V kraljevem tam vrtu cvetice cvetè,
Krasnejše kraljičine Boris ne vé,
Snubé jo vazáli njegovi trijé.

Da zadnjič od njih se še zdaj poslovi,
Kralj Boris vazale pokliče vse trí,
Pa zbranim pred sábo takó govóri:

„Káj pravim vam, zvesti mi vitezi ví?
Teló mi zapuščajo zadnje močí
Ter skóro na véke zatisnem očí.“

„Ko v sanjah življenje jaz gledam sedáj,
Življenje minúlo, prebito nekdáj,
Ki več se nikdár ne povrne nazáj:“

„S sladkostmi napajal sem žejne željé —
Jedinega vender najlepšega dné
Z veseljem se zdaj mi spomina srcé.

„Kateri pové mi najlepši ta dán,
Najlepši, ki sam je s tolažbo obdán —
Še dáles moj srečni naj zet bo izbrán!“ —

Približa zdaj kralju se prvi vazál,
Globôko pred njim se prikloni do tál,
Z obličja žar upa mu sije svetál.

„Najlepši je tēbi pač dan bil takrát,
Ko združil z nevesto te prstan je zlát,
Ko s krono si venčan ž njo vračal se v grad!“

Kralj brado pogládi si sivo na tó,
Čestito po sobi obrne okó,
A vitezu prvemu pravi takó:

„Na zlati s kraljico prelepo moj brák
Spomín mi je v srei še vedno sladák —
A krona kraljéva, to šlém je težák!“

„In torej, kar zdaj le govoril si tí,
V življenji najlepši dan mojem tó ní —
Začetek je tisoč bridkostij, skrbij!“

Približa zdaj kralju se drugi vazál,
Globôko pred njim se prikloni do tál,
Z obličja žar upa mu sije svetál.

„Najlepši, najslávnejši tvoj je bil dán,
Ko boj je na meji bil ljuti končán,
Sovražnik pa kléti porážen, poklán;“

„Ko z lóvorjem venčan si hitel domóv
Pozdrávljen od tisoč preburnih glasóv,
Ko démant ti v kroni blestél se je nóv!“

Kralj brado pogládi si sivo na tó,
In tèmno po sobi obrne okó,
A vitezu drugemu pravi takó:

„Kakó bi najlepši bil dán mi le-tá,
Ko meč moj brez mére rodil je solzá?
Krváve té slave srcé se kesá!“

Približa zdaj kralju se tretji vazál,
Globôko pred njim se prikloni do tál,
Z obličja žar upa mu sije svetál.

„V tlačánstva verígah tvoj ječal je ród,
Usmilil si ti se zatrtih sirót —
Svo bóde poklonil si dar mu, gospod!“

„Ni tó li najsvétlejša tvoja krepóst,
In v tvojem življenji najslajša radóst? —
Pri kraji je tvojega sluge modróst!“

Kralj Boris pogládi si brado na tó
In solzno po sobi obrne okó,
A vitezu tretjemu stisne rokó.

Kraljičino lépo za ženo mu dá,
Molcéé blagoslovi še zadnjič obá —
Najlepši mu dan je pogódil pač tá!

Gorázd.

